

med temmelig stor Styrke. Det ærebe Medlem har gjentagne Gange talt om et Tidspunkt i det nuværende Ministeriums Liv, hvor det — som jeg troer, han sagde — havde været „naivt“. Det har overrasket mig og vistnok Flere, at Nogen har kunnet tænke sig, at der har været noget Tidspunkt, hvor det nuværende Ministerium har kunnet betragtes som naivt. Det forekommer derimod mig, og vistnok ogsaa Andre, at Ministeriet ikke blot efter dets modne Alder, men navnlig ogsaa efter dets hele politiske Udvikling, maa siges at være næsten ubegribeligt. Jeg troer ikke, hvilke Tanker og Forventninger man nu for Resten har om det Ministerium, som blev dannet forrige Aar, at det har kunnet falde Nogen ind, at det skulde være et naivt Ministerium. Det ærebe Medlem paastaar imidlertid, at han kender det — og han maa vel da have haft en særlig Udgang dertil —, men han har ogsaa paastaaret om sig selv, at han er gaaet ganske naivt ind paa dets Udtalelse om Forfatningsspørgsmaalets Afgjørelse, og er det derfor ikke anderledes bevendt med Ministeriets Naivitet end med det ærebe Medlems, betyder den, efter min Formening, særdeles Lidet. Dersom imidlertid det ærebe Ministerium til nogen Tid har anseet det ærebe Medlem for naivt, da vilde jeg ansee det for at være altfor naivt. Det ærebe Medlem meente, at denne Naivitet skulde fremgaae af, hvad der var skeet fra Ministeriets Side, og der har han altsaa sagt Noget, der kan forhandles om. Hvilke særegne Kundskabskilder det ærebe Medlem kan have haft, kunne vi jo ikke her komme ind paa. Det ærebe Medlem er i den Henseende atter kommet tilbage til Ministeriets Svar paa en Forespørgsel, der var stillet til det i det andet Thing; men det forekommer mig, at man dog engang maa blive særdig med at komme tilbage paa, om det Svar, der strax blev givet af Ministeriet, var tydeligt og correct, eller ikke, da man bagefter fik saa tydelig og klar en Udtalelse af, hvad Meningen var dermed. Det er i alt Fald klart, at skulde der i den første Besvarelse have ligget Noget, der berettigede til at sige, at Ministeriet dengang havde den Mening, som det ærebe Medlem nu har, at den hele Myndighed uden Videre skulde gaae over

paa Rigsdagen, saa er Ministeriets virkelige Mening tilstrækkelig tydelig fremgaaet saavel af dets egne senere Udtalelser som af dets Optænder. Naar det ærebe Medlem vil søge noget Beviis for sin Paastand deri, at Ministeriet havde forelagt et Forslag til Grundlovsbestemmelse — det bekyndte, der fandt sin Afgjørelse i Slutningen af forrige Aar —, og deri havde foreslaaet, at Udtrykket „sæltes“ skulde, hvor det forekom, udelades i Forfatningsloven, saa har jeg tidligere protesteret imod og vil igjen gjøre det, at der i mindste Maade, hverken fra Regjeringens eller Rigsrådets Side, deri laa Noget, der viste Andet, end at da man overhovedet var kommen ind paa at maatte optage nye Bestemmelser i Grundloven, fandt man det rigtigt at udelade Udtryk, som man ikke længere ansaae for passende; men deri laa paa ingen Maade, at Gyldigheden af selve Forfatningen skulde være afhængig af, om saadanne Betegnelser bleve staaende, eller bleve forandrede. Dette kunne Andre have lagt deri, men fra Regjeringens og Rigsrådets Side laa der i den endelige Beslutning Intet, der i fjerneste Maade var et Beviis derfor.

Hvad forøvrigt den Tilstand angaaer, der er kommen frem, og som nu bestaar, skal jeg ikke gaae dybere ind paa en Undersøgelse deraf, men kun bemærke, at naar det er blevet sagt her i Salen, at det vilde være absurd, om man vilde bevare en saadan Dobbeltthed, som nu bestaar, ligger deri endnu ikke det, at Tilstanden i og for sig er absurd. Tilstanden kan — og det bliver ogsaa indrømmet — være mere eller mindre vanskelig og trykkende, og det kan ganske vist være absurd at ville bevare den, men deraf følger ikke, at Tilstanden i sig selv skulde kunne betegnes paa en saadan Maade, saalænge den er den lovligt bestaaende Tilstand. Der er i alt Fald een Ting, der er værre end at have en Tilstand, der kan kaldes, om man saa vil, absurd i den Forstand, hvori det her tages, og det er: en Tilstand, som maatte kaldes ulovlig. (Tscherning: Den have vi!). Ja, det ærebe Medlem siger det, men deri kunne vi andre Medlemmer ikke være enige med ham. Hvis det ærebe Medlem endnu vil have en Slutningsbemærkning med Hensyn til sig selv, skal han faae denne: at jeg ved hans